NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A420824610
AA43-0538-15/8

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015.gada 7.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Kaļiņina,
tiesnese S.Liniņa un tiesnese U.Mihailova

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Aqua Pro" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2010.gada 3.novembra lēmuma Nr.22.4.6/57282 atcelšanu, sakarā ar SIA „Aqua Pro" un Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – dienests) veica pieteicējas SIA „Aqua Pro" muitas parāda un citu muitas iestāžu administrējamo nodokļu parāda aprēķināšanas, maksāšanas un uzskaites auditu par periodu no 2007.gada 1.septembra līdz 2009.gada 31.decembrim.

Administratīvais process iestādē noslēdzās ar dienesta 2010.gada 3.novembra lēmumu Nr.22.4.6/57282 (turpmāk – Lēmums). Tā rezultātā pieteicējai papildu samaksai budžetā noteikts ievedmuitas nodoklis 6454,20 lati un nokavējuma nauda 2479,27 lati, galīgā antidempinga maksājums 3525,20 lati un nokavējuma nauda 1215,24 lati, pievienotās vērtības nodoklis 7578,08 lati un nokavējuma nauda 2732,61 lats, kā arī soda nauda 6558,08 lati.

Lēmumā norādīts turpmāk minētais pamatojums.

[1.1] Pieteicēja nepamatoti piemērojusi nodokļu atvieglojumus ievestajai precei (divriteņi), kuras izcelsmes valsts ir Kambodža, jo precei izsniegtie izcelsmes sertifikāti neatbilst Kambodžas valsts izcelsmes preču statusam.

[1.2] Pieteicēja, noformējot vienoto administratīvo dokumentu darījumam ar SIA „Rhenus Revival", transporta izmaksās norādījusi 295,18 latus, savukārt faktiskās transporta izmaksas ir 335,94 lati. Tātad preču muitas vērtībai nav pieskaitītas transportēšanas izmaksas.

[1.3] Pieteicējas grāmatvedības dokumentos iegrāmatotajiem darījumiem ar SIA „Atzele" par preču dīkstāvi un glabāšanu piemērojama pievienotās vērtības nodokļa 18 procentu likme. Tas izriet no likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta $2.^2$ un astotās daļas, kā arī 7.panta pirmās daļas 2.punkta. Tāpēc dienests koriģēja ar pievienotās vērtības nodokļa likmi apliekamo bāzi un nodokli muitas deklarācijās Nr.0210/8-615042, Nr.0210/8-615043, Nr.0210/8-616005 un Nr.0210/8-616006 deklarētajām precēm.

[1.4] Pieteicēja nepamatoti nav iekļāvusi preču muitas vērtībā honorāra vai licences maksājumus atbilstoši kompānijas *HI-TEC Sports International Limited* (turpmāk – HI-TEC) izrakstītajiem rēķiniem.

[2] Pieteicēja pieteikumā Administratīvās rajona tiesai lūdz Lēmumu atcelt, norādot tālāk minētos argumentus.

[2.1] Iestāde nepareizi secinājusi, ka no 2006.gada 23.novembra licences līguma (turpmāk – Licences līgums), kas noslēgts starp pieteicēju un HI-TEC, izriet aizliegums iegādāties preces ar Hi-Tec preču zīmi no citiem piegādātājiem. Licences līgumā puses nav vienojušās par licencēto zīmola preču iegādes un tirdzniecības nosacījumiem, bet par tiesībām izmantot preču zīmi un gadījumiem, kad drīkst izmantot preču zīmi.

Nav pamata preču muitas vērtībā iekļaut honorāra vai licences maksu, jo prece saņemta no piegādātājiem Ķīnā, nevis no HI-TEC vai tā meitas (vai saistītiem) uzņēmumiem. Pirkuma noteikumos nav paredzēti licences vai honorāra maksājumi, savukārt maksa par preču zīmes izmantošanu saskaņā ar Licences līgumu nav saistīta ar ievestajām precēm no Ķīnas.

[2.2] Piemērojot nodokļa 14 procentu likmi par brīvam apgrozījumam izlaistajām precēm (divriteņiem), dienests nav ņēmis vērā deklarētāja labticības principu. Pieteicēja preces iegādājās no Vācijas uzņēmuma un nav vainojama par Vācijas uzņēmuma izsniegtajiem dokumentiem. Informācija par precei izsniegto izcelsmes sertifikātu neatbilstību Kambodžas valsts izcelsmes preču statusam saņemta tikai 2010.gada 15.februārī. Tātad preču deklarēšanas brīdī ne pieteicējai, ne arī iestādei nebija zināms par šādu neatbilstību, un prece tika deklarēta atbilstoši pieteicējas rīcībā esošajiem dokumentiem.

Turklāt iestāde neiepazīstināja pieteicēju ar tās rīcībā esošo informāciju par izcelsmes sertifikātu neatbilstību, tādējādi pārkāpjot pamatojuma principu.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.novembra spriedumu pieteikums apmierināts daļā par pieteicējas pienākumu samaksāt

nokavējuma naudu ievedmuitas nodoklim 2479,27 latus un soda naudu 1637,34 latus, nokavējuma naudu pievienotās vērtības nodoklim 2732,61 latu un soda naudu 176,83 latus, nokavējuma naudu galīgā antidempinga maksājumam 1215,24 latus. Pirmās instances tiesas spriedums pamatots ar turpmāko.

[3.1] Lietā ir strīds par to, vai iestāde pamatoti aprēķināja ievedmuitas un pievienotās vērtības nodokli par brīvam apgrozījumam Eiropas Savienībā no Kambodžas uzņēmuma ievestajām precēm, vai pieteicēja ir pieskaitījusi preču muitas vērtībai transportēšanas izmaksas, vai pieteicēja ir pieskaitījusi preču muitas vērtībai licences maksas, vai pieteicēja ir iekļāvusi ar pievienotās vērtības nodokli apliekamajā vērtībā visas pakalpojumu izmaksas.

[3.2] Kā izriet no lietā konstatētajiem apstākļiem, par kuriem nav strīda, pieteicēja ieveda brīvam apgrozījumam Eiropas Savienības teritorijā preces no Kambodžas uzņēmuma, deklarējot šīs preces ar vienoto administratīvo dokumentu (turpmāk – VAD) IMA Nr.0210/8-609308 un iesniedzot vispārējo preferenču sistēmas A formas sertifikātu Nr.KHLV 80400396 (turpmāk – Sertifikāts).

Aprēķinot muitas maksājumus, pieteicēja piemēroja ievedmuitas nodokļa likmi 0 procentu apmērā no importēto preču muitas vērtības. Savukārt iestāde konstatēja, ka Sertifikāts izsniegts nepamatoti, tāpēc piemērojama ievedmuitas tarifa līgtā likme 14 procentu apmērā no preču muitas vērtības.

[3.3] Padomes 1992.gada 12.oktobra Regulas (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk – Muitas kodekss) 20.panta 1.punkts noteic, ka muitas parāda rašanās gadījumā likumā noteikto muitas nodokļu pamats ir Eiropas Kopienu muitas tarifs.

Atbilstoši šā panta 3.punkta „d" apakšpunktam Eiropas Kopienu muitas tarifā ietilpst preferenciāli tarifa pasākumi, ko atsevišķām valstīm vai valstu grupām paredz līgumi ar Kopienu, kuros paredzēta tarifa preferenču režīma piešķiršana.

Muitas kodeksa 27.pants noteic, ka noteikumi par preferenciālu preču izcelsmi noteic, kā atvieglojumu saņemšanai uz precēm attiecināma 20.panta 3.punkta d) apakšpunktā minētā izcelsme. Šos noteikumus, ja uz precēm attiecas vienošanās, kas minēta 20.panta 3.punkta „d" apakšpunktā, nosaka šī vienošanās.

Saskaņā ar Padomes 2008.gada 22.jūlija Regulas (EK) Nr.732/2008 par vispārējo tarifa preferenču sistēmas piemērošanu laikposmā no 2009.gada 1.janvāra līdz 2011.gada 31.decembrim un par grozījumiem Regulās (EK) Nr.552/97, Nr.1933/2006 un Komisijas Regulās (EK) Nr.1100/2006 un Nr.964/2007 11.panta 1.punktu, neskarot 2. un 3.punktu, pilnībā aptur Kopējā muitas tarifa nodokļus visiem produktiem, kas ietverti Harmonizētās sistēmas 1. līdz 97.nodaļā, izņemot 93.nodaļā minētos produktus, kuru izcelsme ir valstī, kas saskaņā ar I pielikumu izmanto īpašo režīmu vismazāk attīstītajām valstīm.

Saskaņā ar minētās regulas I pielikumu Kambodža ir viena no valstīm, kas izmanto īpašo režīmu vismazāk attīstītajām valstīm.

Saskaņā ar Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulas (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk – Muitas kodeksa īstenošanas regula), 72.pantu Kambodža ir viena no reģionālās kumulācijas valstīm, kas izmanto vispārējo priekšrocību sistēmu, un produktu, kura izcelsme ir kādā no šīs reģionālās grupas valstīm un ko turpmāk izmanto ražošanā citā grupas valstī, izcelsme ir turpmākās apstrādes valstī (reģionālā kumulācija).

Atbilstoši Muitas kodeksa īstenošanas regulas 72.panta 4.punktam tādu preču, kas no vienas reģionālās grupas valsts izvestas uz citu tās pašas grupas valsti izmantošanai tālākā apstrādē vai pārstrādē, vai atkalizvešanai, neveicot apstrādi vai pārstrādi, izcelsmes statusu pierāda ar A formas izcelsmes sertifikātu, kas izsniegts pirmajā valstī.

[3.4] Konkrētajā gadījumā dienests, pamatojoties uz Eiropas Komisijas Eiropas Krāpšanas apkarošanas biroja (turpmāk – Birojs) ziņojumā sniegto informāciju, konstatēja, ka izcelsme gatavajai produkcijai tika noteikta, pamatojoties uz Muitas kodeksa īstenošanas regulas 72. un 72.a pantu, un ka izejvielu izcelsme tika apliecināta ar B un D formas izcelsmes apliecībām, kuru izmantošana regulā nav paredzēta. Līdz ar to dienests atzina, ka gatavam produktam nebija pamata piešķirt preferenciālo izcelsmi un piemērot Muitas kodeksa īstenošanas regulas 67.pantā noteiktās vispārējās tarifu preferences. Ņemot vērā minēto, pieteicējas deklarētajai precei ir piemērojama ievedmuitas tarifa līgtā likme 14 procentu apmērā no preču muitas vērtības.

[3.5] Muitas kodeksa 78.panta 3.punkts noteic, ja deklarācijas pārskatīšanas rezultātā vai pēcmuitas pārbaudē atklājas, ka attiecīgās muitas procedūras noteikumi ir piemēroti, pamatojoties uz nepatiesu vai nepilnīgu informāciju, muitas dienesti saskaņā ar pastāvošajiem noteikumiem veic pasākumus, kas nepieciešami, lai stāvokli izlabotu, ņemot vērā tiem pieejamo jauno informāciju.

No minētā vispirms ir secināms, ka sākotnēji izsniegta preces izcelsmes apliecinājuma derīgums nav neapstrīdams. Vēlāk veiktas pārbaudes (pēcmuitošanas pārbaudes) mērķis ir pārbaudīt attiecīgās preces izcelsmi. Tādēļ, ja pārbaudes laikā preces izcelsme neapstiprinās, var tikt konstatēta objektīva nepareizība nodokļa likmes piemērošanā (*sal. sk. Augstākās tiesas 2011.gada 24.marta sprieduma lietā Nr.SKA-52/3011 9.punktu*). Vienlaikus jāņem vērā, ka var pastāvēt tiesību normās noteikti izņēmuma gadījumi, kad muitas parāds tomēr nav nosakāms.

[3.6] Muitas kodeksa 3.nodaļa regulē muitas parāda summas samaksu. Atbilstoši 217.panta 1.punktam ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).

Atbilstoši 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktam vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja likumā noteiktā, bet nesamaksātā nodokļa summa nav bijusi iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru par maksājumu atbildīgā persona praktiski nav varējusi konstatēt, šī persona ir rīkojusies labā ticībā un izpildījusi visus spēkā esošo tiesību aktu noteikumus attiecībā uz muitas deklarāciju.

[3.7] Kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas judikatūras, lai importētājs varētu pamatoties uz tiesiskās paļāvības aizsardzību saskaņā ar Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktu un lai uz viņu attiektos šajā pantā paredzētais izņēmums no pēcmuitošanas piedziņas, ir jābūt izpildītiem trīs kumulatīviem nosacījumiem. Pirmkārt, tam, ka tikuši izdoti nepareizi sertifikāti, ir jābūt pašu kompetento iestāžu kļūdai, otrkārt, šo iestāžu pieļautajai kļūdai ir jābūt tādai, ko labticīga persona saprātīgi nevarēja atklāt, treškārt, šī persona ir izpildījusi visus spēkā esošo tiesību aktu noteikumus (*2011.gada 15.decembra sprieduma lietā C-409/10 47.punkts, 2007.gada 18.oktobra sprieduma lietā C-173/06 31.–33.punkts*).

[3.8] Iestāde, pamatojot ievedmuitas tarifa likmes 14 procentu apmērā piemērošanu, atsaukusies uz Biroja ziņojumu, kas tapis pēc Biroja misijas Pnompeņā, Kambodžā, no 2009.gada 19.jūnija līdz 2.jūlijam. Birojs konstatēja, ka A formas izcelsmes sertifikāti, kas tika izsniegti saistībā ar velosipēdu eksportu no Kambodžas, ir nederīgi. Kambodžas iestādes tos izsniegušas, nepārliecinoties par to, vai Kambodžā ražotajos velosipēdos izmantotajām rezerves daļām bija pieejams nepieciešamais preferenciālās izcelsmes apliecinājums.

[3.9] No minētajiem apstākļiem izriet, ka muitas parāds ir radies tālab, ka kompetentās Kambodžas iestādes izsniedza preču izcelsmes sertifikātus, kurus Birojs vēlāk atzina par nederīgiem. Kā norādīts Informācijas dokumentā par Kopienas Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunkta un 239.panta piemērošanu, jebkura iestāde, kas atbilstīgi savai kompetencei sniedz informāciju attiecībā uz nodokļu iekasēšanu un kura tādējādi var būt par maksājumu atbildīgās personas tiesiskās paļāvības pamatā, ir jāuzskata par muitas dienestu kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunkta nozīmē; šī iestāde var būt dalībvalsts iestāde vai pat trešās valsts iestāde (gadījums, kad trešās valsts kompetentās iestādes izsniedz izcelsmes apliecības, kas atļauj preču brīvu apriti Kopienā, vai autentiskuma apliecības) (*s k* . http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/customs/procedural_aspects/general/debt/guidelines_lv.pdf, *1.1.punktu*). Līdz ar to tiesa atzina, ka muitas parāds ir radies muitas dienestu kļūdas dēļ. Šādu kļūdu par maksājumu atbildīgā persona nevar praktiski konstatēt, tā kā izcelsmes sertifikātus ir izdevušas trešo valstu kompetentās iestādes (sk. Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktu). Secīgi, lai atspēkotu kļūdas prezumpciju, ir

jākonstatē, ka preču izcelsmes sertifikāts pamatojas uz eksportētāja nepareizi sniegtiem faktiem.

Eiropas Savienības Tiesa ir norādījusi, ka saskaņā ar tradicionālajiem pierādīšanas pienākuma sadales noteikumiem muitas dienestiem, kas grib pamatot vēlāku piedziņu, ir pienākums, pamatojot savu prasību, iesniegt pierādījumus, ka sertifikāti ir izdoti nepareizi tāpēc, ka eksportētājs ir sniedzis nepareizus faktus (*sk. 2006.gada 9.marta sprieduma lietā C-293/04 39.punktu*). Arī Muitas kodeksa komiteja, izstrādājot pamatnostādnes par Eiropas Savienības Tiesas 2006.gada 9.marta sprieduma lietā C-293/04 „Beemsterboer" sekām (*sk.* http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/customs/procedural_aspects/general/debt/beemsterboer_lv.pdf), norādījusi, ka Eiropas Savienības muitas dienestiem ir jāvēršas pie trešo valstu kompetentajām iestādēm ar palīdzības pieprasījumu, nolūkā pārbaudīt, vai kļūdainais sertifikāts ir izsniegts tāpēc, ka eksportētājs ir sniedzis nepatiesas ziņas, turklāt, ja vien nav pierādījumu, ka eksportētājs sniedzis nepatiesas ziņas, lai iegūtu preferenciālu izcelsmes sertifikātu, un ja persona, kurai bija jāveic maksājums, rīkojusies labticīgi un ievērojusi visas spēkā esošās tiesību aktu normas attiecībā uz muitas deklarāciju, importētājas dalībvalsts muitas iestādes nevar atgūt attiecīgo nodokli.

Atšķirīga pierādīšanas pienākuma sadale var būt tikai tajos gadījumos, kad muitas dienestiem nav iespējams izpildīt pierādīšanas pienākumu no tiem neatkarīgu apstākļu dēļ, piemēram, ja eksportētājs nav saglabājis pierādošos dokumentus. Šādā situācijā pierādīšanas pienākums gulstas uz parādnieku (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2006.gada 9.marta sprieduma lietā C-293/04 40.–43.punktu*).

[3.10] Izskatāmajā lietā dienests saskaņā ar Muitas kodeksa īstenošanas regulas 97.t pantu ir pieprasījis Kambodžas kompetentajai iestādei veikt papildu pārbaudi. 97.t panta 3.punkts noteic, ja pieprasīta vēlāka pārbaude, tā jāveic un tās rezultāti jāpaziņo dalībvalstu muitas iestādēm ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā. Rezultātiem jābūt tādiem, kas ļauj noteikt, vai attiecīgais izcelsmes pierādījums attiecas uz faktiski eksportētajiem izstrādājumiem un vai šos izstrādājumus var uzskatīt par saņēmējas valsts izcelsmes izstrādājumiem. Savukārt 5.punktā noteikts, ja rezultāti neļauj noteikt attiecīgo dokumentu autentiskumu vai izstrādājumu patieso izcelsmi, iestādes, kas iesniegušas pieprasījumu, atsakās piešķirt tarifa preferences.

Kambodžas Tirdzniecības ministrija 2013.gada 6.februārī ir sniegusi atbildi, no kuras secināms, ka Kambodžas kompetentā iestāde, lai arī joprojām norāda, ka sertifikāti ir autentiski (šo apgalvojumu, ciktāl tas nozīmē, ka tarifa preferences piešķirtas pareizi, jau iepriekš ir apšaubījis Birojs), tomēr nevar nodrošināt nepieciešamos dokumentus, kas ļautu izdarīt pamatotus secinājumus par strīdus preču patieso izcelsmi.

[3.11] Izskatāmajā situācijā ir ņemamas vērā Eiropas Savienības Tiesas šādas vispārīgās atziņas, izteiktas līdzīgā lietā (*sk. 2012.gada 8.novembra sprieduma lietā C-438/11 30.–33. un 36.punkts*): pirmkārt, importētājas valsts muitas iestādēm nav saistošs eksportētājas valsts kompetento iestāžu atzinums par izsniegto sertifikātu autentiskumu, ja ir konstatēti apstākļi, kas ļauj apšaubīt preču faktisko izcelsmi; otrkārt, pierādīšanas pienākumu importētājas valsts muitas iestādes var īstenot tikai tajā gadījumā, ja eksportētājs spēj nodrošināt to dokumentu iesniegšanu, kas ir bijuši par pamatu preferenču piešķiršanai.

Līdz ar to nav nozīmes, ka Kambodžas Tirdzniecības ministrija joprojām uzskata A formas sertifikātus par autentiskiem (šāds uzskats pats par sevi nav saistošs Latvijas muitas iestādēm), kamēr vien nav veikta atbilstoša eksportētāja dokumentu pārbaude (kas konkrētajā gadījumā nav veikta, jo dokumenti nav bijuši pieejami). Turklāt, ja eksportētāja dokumentu pārbaudi nav iespējams veikt tā iemesla dēļ, ka eksportētājs neiesniedz attiecīgos dokumentus, pierādīšanas pienākums ir parādniekam, nevis Latvijas muitas iestādēm.

[3.12] Pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprina, ka preferenciālais tarifs strīdus precēm ir piemērots pamatoti. Par šādu pierādījumu tiesa nav atzinusi Kambodžas Ekonomikas ministrijas sniegto atbildi uz Ungārijas muitas iestādes pieprasījumu, jo minētā atbilde, pirmkārt, sniegta attiecībā uz konkrētu A formas sertifikātu, otrkārt, atbildē sniegtā informācija, ka eksportētājs iesniedza pareizu faktu kopumu, ir pretrunā ar Biroja konstatēto, ka A formas sertifikāti ir izsniegti uz maldinošas un nepareizas informācijas pamata, treškārt, Kambodžas Tirdzniecības ministrija, atbildot uz dienesta pieprasījumu par sertifikātu, uz kura pamata pieteicēja ieveda strīdus preces, ir norādījusi, ka tai nav iespējams nodrošināt nepieciešamo dokumentāciju, lai pārbaudītu konkrētā sertifikāta piešķiršanas pamatotību.

Tādēļ, kamēr vien nav pierādīts pretējais, tiesa atzina par pamatotu dienesta secinājumu, ka preferenciālais tarifs precēm piemērots nepamatoti.

Tā kā preferenciālais tarifs precēm piemērots nepamatoti, ir piemērojama ievedmuitas tarifa likme 14 procentu apmērā no preču muitas vērtības. Secīgi dienests ir pamatoti noteicis pieteicējai ievedmuitas nodokļa parādu 3274,67 latu apmērā.

[3.13] Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta astotās daļas 3.punkts noteic, ka preču importa darījumā ar nodokli ir apliekama importēto preču muitas vērtība, kurai pieskaita normatīvajos aktos noteiktos nodokļus, nodevas un citus obligātos maksājumus, kas aprēķināti par preču ievešanu, izņemot pievienotās vērtības nodokli. Tātad preču muitas vērtībā iekļaujams arī ievedmuitas nodoklis. Tā kā konkrētajā gadījumā bija maksājams ievedmuitas nodoklis, kuru pieteicēja nebija iekļāvusi preču muitas vērtībā, dienests pamatoti aprēķināja pievienotās vērtības nodokļa parādu 589,44 latus.

[3.14] Pieteicēja 2007.gada 22.novembrī noformēja VAD IMA Nr.0265/7-631120, deklarējot transporta izmaksas 420 *euro* jeb 295,18 lati apmērā ar SIA „Rhenus Revival" 2007.gada 20.novembra rēķinu Nr.38398.

Muitas kodeksa 32.panta 1.punkta „e" apakšpunkts noteic, ka, nosakot muitas vērtību saskaņā ar 29.pantu, cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir jāpieskaita ievesto preču pārvadāšanas un apdrošināšanas izmaksas un kraušanas un apkopšanas izmaksas, kas saistītas ar ievesto preču nogādāšanu vietā, kur tās pirmo reizi ievestas Kopienas teritorijā.

Tātad minētā norma paredz, ka preču muitas vērtībā citstarp ietilpst preču pārvadāšanas izmaksas.

[3.15] Dienests audita pārbaudē konstatējis, ka par preču pārvadāšanu Šveices uzņēmums „Euro Dev Establishment" 2008.gada 31.janvārī ir izrakstījis rēķinu Nr.80012 478 *euro* jeb 335,94 latu apmērā. Pieteicēja minēto rēķinu apmaksāja 2008.gada 8.februārī. Tāpat dienests konstatējis, ka SIA „Rhenus Revival" 2007.gada 30.novembrī izrakstīja kredītrēķinu Nr.38501, ar kuru iepriekš samaksātos preču transportēšanas izdevumus 295,18 latu apmērā atmaksāja pieteicējai. Pieteicēja audita pārbaudes laikā ir sniegusi paskaidrojumu, ka faktiskās preču transportēšanas izmaksas ir 478 *euro*.

Ievērojot minēto, tiesa atzina, ka pieteicējas sākotnēji deklarētās preču transportēšanas izmaksas (295,18 lati) neatbilda faktiskajām preču transportēšanas izmaksām (335,94 lati), līdz ar to iestāde pamatoti koriģēja preču muitas vērtību un pamatoti papildu samaksai budžetā noteica ievedmuitas nodokli 0,42 latus un pievienotās vērtības nodokli 7,41 latu.

[3.16] Dienests ir veicis preču muitas vērtības korekciju un muitas administrējamo nodokļu aprēķinu attiecībā uz muitas deklarācijām, ar kurām pieteicēja brīvam apgrozījumam izlaida zīmolu preces.

Muitas kodeksa 29.pants noteic, ka ievestu preču muitas vērtība līdzinās darījuma vērtībai, tas ir, cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, pārdodot tās izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, kas vajadzības gadījumā ir precizēta saskaņā ar 32. un 33.pantu.

Muitas kodeksa 32.panta 1.punkta „c" apakšpunkts noteic, ka, nosakot muitas vērtību saskaņā ar 29.pantu, cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir jāpieskaita honorāri un licences maksas, kas attiecas uz novērtējamām precēm un ir tieši vai netieši jāmaksā pircējam kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums, ciktāl šādi honorāri vai maksas nav iekļautas cenā, kas faktiski samaksāta vai maksājama.

Muitas kodeksa 32.panta 2.punkts noteic, ka pieskaitījumi pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama saskaņā ar šo pantu, ir jānosaka, pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.

Savukārt šā paša panta 3.punkts noteic, ka, nosakot muitas vērtību, pie cenas, kas faktiski samaksāta vai maksājama, drīkst pieskaitīt tikai šajā pantā noteiktos pieskaitījumus.

Kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas judikatūras, Kopienas regulējums saistībā ar muitas novērtējumu ir vērsts uz to, lai izveidotu taisnīgu, vienotu un neitrālu sistēmu, kas izslēdz patvaļīgu vai fiktīvu muitas vērtību izmantošanu. Tādējādi muitas vērtībai ir jāatspoguļo ievestās preces reālā ekonomiskā vērtība un līdz ar to jāņem vērā visi šīs preces elementi, kam ir ekonomiskā vērtība (*sk. 2006.gada 16.novembra sprieduma lietā C-306/04 30.punktu*).

Vienlaikus jāņem vērā, ka preču muitas vērtībā iekļaujamie preces elementi ir tieši noteikti Muitas kodeksa 32.panta 1.punktā, līdz ar ko, lai izvairītos no patvaļīgas muitas vērtības noteikšanas, darījuma vērtībai var tikt pieskaitīti tikai iepriekš minētie preces elementi, kā to noteic Muitas kodeksa 32.panta 3.punkts.

Līdz ar to, ievērojot Muitas kodeksā nostiprināto principu attiecībā uz preču muitas vērtības noteikšanu, secināms, ka atbilstoši kodeksa 32.panta 1.punkta „c" apakšpunktam muitas vērtībai ir pieskaitāmas arī licences maksas, kas papildus tiek maksātas par iepirktajām precēm (t.i., maksa, kas tieši vai netieši jāmaksā pircējam kā preču pārdošanas nosacījums).

Turklāt atbilstoši Muitas kodeksa īstenošanas regulas 159.pantam honorāru vai licences maksu, kas saistīta ar tiesībām izmantot preču zīmi, faktiski maksātai vai maksājamai cenai pieskaita vienīgi tad, ja: honorārs vai licences maksa attiecas uz precēm, kuras tālāk pārdod tādā pašā stāvoklī vai kuras pēc ievešanas tikai nedaudz apstrādā; preces tirgū piedāvā ar preču zīmi, ko pievieno vai nu pirms, vai pēc ievešanas un par ko ir samaksāts honorārs vai licences maksa; un pircējam nav brīvas izvēles attiecīgās preces iegādāties no citiem piegādātājiem, kas nav saistīti ar pārdevēju.

Tulkojot kopsakarā šo normu ar Muitas kodeksa 32.panta 1.punkta „c" apakšpunkta nosacījumiem, secināms, ka preču muitas vērtībā licences maksas ir iekļaujamas tad, ja tās attiecas uz precēm, kuras faktiski netiek izmainītas, kuras tiek piedāvātas pārdošanai ar attiecīgo preču zīmi un kuru piegādātājus nosaka pārdevējs.

Vienlaikus vērā ņemami Muitas kodeksa īstenošanas regulas 161.panta nosacījumi, proti, ja metode, pēc kuras aprēķina honorāra vai licences maksas summu, ir saistīta ar ievesto preču cenu, tad gadījumos, kad nav pretēju pierādījumu, var uzskatīt, ka tāda honorāra vai licences maksas maksājums ir saistīts ar vērtējamām precēm.

No lietas materiāliem izriet, ka 2006.gada 23.novembrī pieteicēja un autorizētais preču licences turētājs HI-TEC noslēdza sadarbības līgumu par licencēto zīmola preču iegādes un tirdzniecības nosacījumiem.

Saskaņā ar minētā līguma 2.1.punktu HI-TEC piešķir pieteicējai licenci izmantot preču zīmi saistībā ar atļautajām precēm (*Hi-Tec un Magnum apavu līnijas, apģērbs un aksesuāri no jebkura HI-TEC meitasuzņēmuma*), kuras ražotas, lai tās pārdotu Latvijas, Lietuvas un Igaunijas teritorijā.

Saskaņā ar Licences līguma 8.punktu kā atlīdzību par HI-TEC piešķirtajām tiesībām pieteicēja maksā pielikumā norādīto honorāru un vienreizējo maksājumu (ja tāds piemērojams).

Atbilstoši Licences līguma pielikuma 6.punktam vienreizējais maksājums nav piemērojams. Savukārt pielikuma 7.punkts noteic, ka honorārs ir summa, kas vienāda ar 17,5 procentiem attiecībā uz apaviem un 12,5 procentiem attiecībā uz apģērbu no ražotāja noteiktās cenas (atbilstoši Licences līguma 1.1.punktā ietvertajai definīcijai ražotāja noteiktā cena ir cena, ko licenciāts maksā ražotājiem – trešajām personām par atļautajām precēm).

Licences līguma 7.4.punkts noteic, ka visi produkti ir jāsaņem no vispārējām HI-TEC kolekcijām un jāiepērk tieši no vieniem un tiem pašiem avotiem un ar tādiem pašiem noteikumiem un nosacījumiem. Līguma 7.5.punkts paredz, ka nav pieļaujama produktu izstrāde bez HI-TEC ziņas.

Turklāt pielikuma 5.punktā noteikts, ka atļautās preces ir visas pašreizējās HI-TEC un Magnum apavu līnijas (izņemot Golf Igaunijā), apģērbs un aksesuāri no jebkura HI-TEC meitasuzņēmuma.

Atbilstoši līguma 9.punktam licenciātam pēc katra ceturkšņa beigām jāiesniedz HI-TEC rakstiska atskaite, kurā norādīta summa, ko licenciātam rēķinos izrakstījuši ražotāji – trešās personas par atļautajām precēm, izņemot jebkādas transportēšanas vai apdrošināšanas izmaksas, kas licenciātam radušās saistībā ar šādām atļautajām precēm; honorāra summu, kas maksājama saskaņā ar 8.punktu, un no trešajām personām saņemto pirkšanas pasūtījumu rēķinu un saņemto preču kvīšu kopijas par atļautajām precēm.

Izvērtējot minētā līguma nosacījumus, tiesa atzina, ka ar šo līgumu HI-TEC ir noteicis preču zīmes Hi-Tec izmantošanas nosacījumus, tostarp nosakot gan konkrētas preces, kuras pieteicēja ir tiesīga iegādāties un izplatīt (atļautās preces), gan arī nosakot, ka preces pieteicēja ir tiesīga iegādāties tikai no HI-TEC meitasuzņēmumiem (tātad – no saistītiem uzņēmumiem). Līdz ar to nevar runāt par pieteicējas kā pircēja brīvu izvēli iegādāties preces no uzņēmumiem, kas nav saistīti ar autorizēto preču licences turētāju HI-TEC. Vienlaikus līguma nosacījumi paredz licences maksājumus, kas noteikti procentuālā apmērā – 17,5 procenti attiecībā uz apaviem un 12,5 procenti attiecībā uz apģērbu no ražotāja noteiktās cenas.

Dienests tiesai iesniedzis detalizētu skaidrojumu par licences maksājumu rēķinu saistību ar muitas deklarācijām un attiecīgajiem preču rēķiniem. No šī skaidrojuma, kuru apstiprina lietā esošie pierādījumi, izriet, ka HI-TEC atbilstoši Licences līguma nosacījumiem katru ceturksni ir izrakstījis licences maksājuma rēķinu par precēm, kas katrā ceturksnī ir nosūtītas izplatīšanai Baltijas valstīs un kuras pieteicēja ir deklarējusi ar attiecīgām muitas deklarācijām. Dienests uz katru no deklarācijām attiecināmo licences maksājumu summu ir ieguvis matemātisko aprēķinu rezultātā, proti, sareizinot importēto preču rēķina summu ar līgumā noteikto procentu likmi attiecīgi 17,5 procentu apmērā zīmola apaviem un 12,5 procentu apmērā zīmola apģērbiem. Tiesa šo aprēķinu atzina par pareizu.

Vienlaikus, ņemot vērā Muitas kodeksa 32.panta 1.punkta „c" apakšpunkta nosacījumus, tiesa atzina, ka dienests pamatoti koriģēja preču muitas vērtību, pieskaitot šai vērtībai pieteicējas veiktos licences maksājumus.

Turklāt, tā kā ir koriģēta preču muitas vērtība, attiecīgi ir koriģējams arī ievedmuitas nodoklis un pievienotās vērtības nodoklis, ņemot vērā, ka ievedmuitas nodoklis ir aprēķināms no preču muitas vērtības, bet pievienotās vērtības nodoklis ir aprēķināms no preču muitas vērtības, kam pieskaitīts ievedmuitas nodoklis.

Līdz ar to tiesa atzina, ka dienests pamatoti noteica ievedmuitas nodokli 3179,11 latus un pievienotās vērtības nodokli 6957,31 latu.

[3.17] Dienests ir veicis arī galīgā antidempinga maksājumu korekciju muitas deklarācijās Nr.0029/7-621290, Nr.0229/7-626222, Nr.0210/8-601704, Nr.0210/8-602294, Nr.0210/8-602295, Nr.0210/8-607226, Nr.0210/8-607227, Nr.0229/8-608794, Nr.0210/8-615042, Nr.0210/8-615043, Nr.0210/8-616005, Nr.0210/8-616006, Nr.0210/8-616982, Nr.0229/8-622575, Nr.0229/8-628014 un Nr.0229/9-612423.

Minētās korekcijas veiktas, ņemot vērā dienesta veiktās korekcijas preču muitas vērtībā saistībā ar licences maksājumiem.

Tā kā tiesa ir atzinusi par pamatotu iestādes secinājumu, ka konkrētajā gadījumā preču muitas vērtībā bija iekļaujamas arī licences maksas, par pamatotu atzīstama arī galīgā antidempinga maksājumu korekcija, ievērojot Padomes 2006.gada 5.oktobra Regulas (EK) Nr.1472/2006, ar kuru uzliek galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, ko piemēro tādu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu importam, kuriem ir ādas virsa, 1.panta 3.punkta nosacījumus.

Tātad iestāde pamatoti noteikusi papildu galīgā antidempinga maksājumus 3525,20 latu apmērā.

[3.18] Dienests, veicot audita pārbaudi, konstatēja, ka pieteicēja muitas deklarācijās Nr.0210/8-615042, Nr.0210/8-616005 un Nr.210/8-616006 nav iekļāvusi SIA „Atzele" rēķinos Nr.477 un Nr.482 norādītās summas, kuras izrakstītas ar pievienotās vērtības nodokļa 0 procentu likmi saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 7.panta pirmās daļas 2.punktu (t.i., maksājumi par glabāšanu, konteinera dīkstāvi).

Ievērojot likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 7.panta pirmās daļas 2.punktu kopsakarā ar minētā likuma 2.panta astoto daļu, tiesa atzina, ka tiesību normas tieši noteic, ka likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 7.panta pirmās daļas 2.punktā minētie pakalpojumi ir iekļaujami ar pievienotās

vērtības nodokli apliekamajā vērtībā, līdz ar to dienests pamatoti koriģēja ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo bāzi un veica pievienotās vērtības nodokļa pārrēķinu muitas deklarācijās Nr.0210/8-615042, Nr.0210/8-616005 un Nr.210/8-616006, papildus aprēķinot pievienotās vērtības nodokli 23,92 latus.

[3.19] Ar pārsūdzēto Lēmumu pieteicējai uzlikts pienākums samaksāt arī nokavējuma naudu 2479,27 latus par ievedmuitas nodokli, 1215,24 latus par galīgā antidempinga maksājumiem un 2732,61 latus par pievienotās vērtības nodokli, kopā 6427,12 latus.

Nokavējuma naudas aprēķinu iestāde pamatojusi ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro daļu un 32.panta pirmo daļu.

Nokavējuma nauda aprēķināta par periodu no nākamās dienas pēc attiecīgās deklarācijas iesniegšanas līdz audita uzsākšanai.

No likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrās daļas izriet, ka nokavējuma naudas aprēķinam būtiski noskaidrot, kurā brīdī iestājas nodokļu maksātāja pienākums samaksāt nodokli.

Muitas kodeksa 201.panta 1.punkta „a" apakšpunkts noteic, ka ievedmuitas parāds rodas, laižot brīvā apgrozībā ar ievedmuitas nodokli apliekamās preces. Panta 2.punkts paredz, ka muitas parāds rodas attiecīgās muitas deklarācijas pieņemšanas brīdī.

Atbilstoši Muitas kodeksa 4.panta 9.punktam muitas parāds nozīmē personas pienākumu samaksāt muitas nodokļu summu.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 12.panta otrā daļa noteic, ja preces tiek ievestas iekšzemē, nodokli maksā jebkura persona, izlaižot preces brīvam apgrozījumam. Nodoklis par preču importu kļūst iekasējams tajā brīdī, kad kļūst iekasējams muitas nodoklis.

Tātad pienākums samaksāt gan ievedmuitas nodokli, gan pievienotās vērtības nodokli importa gadījumā rodas brīdī, kad tiek pieņemta deklarācija.

Taču iepriekš minētie noteikumi izsmeļoši neizskaidro, kā ir samaksājams muitas parāds. Šo kārtību reglamentē Muitas kodeksa VII sadaļas 3.nodaļa „Muitas parāda summas samaksa".

No šajā nodaļā ietvertajām normām kopumā izriet, ka nodokļu summas aprēķina muitas dienesti pēc to rīcībā esošajām ziņām un iegrāmato atbilstošos dokumentos (217.panta 1.punkts).

Saskaņā ar Muitas kodeksa 218.panta 3.punktu muitas parāda (kas nav radies iepriekšējās normās norādītajos apstākļos) attiecīgā nodokļa summa iegrāmatojama divu dienu laikā pēc datuma, kad muitas dienesti aprēķina attiecīgā nodokļa summu un nosaka parādnieku.

Muitas kodeksa 220.panta 1.punkts paredz, ja muitas parāda rezultātā radusies muitas nodokļa summa nav iegrāmatota saskaņā ar 218. un 219.pantu vai iegrāmatota zemākā apjomā nekā ir pēc likuma uzliekamā muitas nodokļa summa, tad nodokļa summa, kas jāsedz vai kas paliek vēl nesegta, iegrāmatojama divu dienu laikā pēc dienas, kurā muitas dienesti ir noskaidrojuši lietas apstākļus un ir gatavi aprēķināt pēc likuma maksājamo muitas nodokļa summu un noteikt parādnieku (vēlāka iegrāmatošana). Šis termiņš var tikt pagarināts.

Saskaņā ar Muitas kodeksa 221.panta 1.punktu muitas nodokļa summu, tiklīdz tā iegrāmatota, dara zināmu parādniekam saskaņā ar attiecīgajām procedūrām.

Nodokļu summa, kas darīta zināma saskaņā ar iepriekš minēto normu, parādniekam jāsamaksā Muitas kodeksa 222.pantā noteiktajos termiņos.

Ja muitas nodokļa parāda summa nav samaksāta noteiktajā termiņā, muitas dienesti var izmantot visus to rīcībā esošos līdzekļus, ieskaitot parāda piedziņu, lai nodrošinātu šās summas samaksu. Tāpat papildus muitas nodokļa summai prasa nokavējuma procentus (232.panta 1.punkts).

No iepriekš minētajām normām secināms, ka parādniekam pienākums samaksāt muitas maksājumus rodas pēc tam, kad muitas iestādes ir iegrāmatojušas muitas nodokļus un par to paziņojušas parādniekam. Vispārīgā gadījumā par šādu iegrāmatošanu var uzskatīt muitas deklarācijas pieņemšanu.

Taču muitas dienesti saskaņā ar Muitas kodeksa 78.panta 1.punktu ir tiesīgi pēc preču atlaišanas izdarīt deklarācijā labojumus. Atbilstoši šā panta 3.punktam, ja deklarācijas pārskatīšanas rezultātā vai pēcmuitas pārbaudē atklājas, ka attiecīgās muitas procedūras noteikumi ir piemēroti, pamatojoties uz nepatiesu vai nepilnīgu informāciju, muitas dienesti saskaņā ar pastāvošajiem noteikumiem veic pasākumus, kas nepieciešami, lai stāvokli izlabotu, ņemot vērā tiem pieejamo jauno informāciju.

Minēto darbību rezultātā iestājas Muitas kodeksa 220.panta 1.punktā noteiktais muitas iestādes pienākums veikt muitas nodokļu vēlāko iegrāmatošanu, kas šoreiz notiek ar atbilstošu lēmumu, kurš parādniekam ir jāpaziņo, norādot arī termiņu, kādā muitas nodokļi ir samaksājami.

No iepriekš minētajām normām izriet, ka tikai no brīža, kad parādnieks nav ievērojis lēmumā noteikto termiņu muitas nodokļu samaksai, muitas jomā ir aprēķināma nokavējuma nauda par papildus aprēķinātajiem muitas nodokļiem.

Minētie secinājumi izriet arī no Eiropas Savienības Tiesas judikatūras. Proti, lietā C-546/09 *Aurubis Balgaria AD*, interpretējot tieši Muitas kodeksa 232.panta 1.punkta „b" apakšpunktu par nokavējuma naudas aprēķinu gadījumā, ja vēlākā apstākļu noskaidrošanā tiek konstatēts, ka nav samaksāts viss muitas maksājums, tiesa atzina, ka nokavējuma procentus var iekasēt tikai par laikposmu pēc muitas parāda maksājuma termiņa beigām. Minētā panta uzdevums nav ne novērst muitas iestāžu ciestos finanšu zaudējumus, ne kompensēt komersantu priekšrocības, kas viņu rīcības dēļ izriet no kavējumiem attiecībā uz muitas parāda iegrāmatošanu šā kodeksa izpratnē, kā arī attiecībā uz maksājuma summas vai tās parādnieka noteikšanu (*sk. sprieduma lietā C-546/09 27.–33.punktu*).

Tā kā konkrētajā gadījumā ar dienesta amatpersonas lēmumu tika noteikts, ka ievedmuitas nodoklis un galīgā antidempinga maksājums ir samaksājams līdz 2010.gada 13.septembrim, bet pievienotās vērtības nodoklis – līdz 2010.gada 3.oktobrim, nokavējuma nauda varēja tikt aprēķināta tikai tad, ja pieteicēja nebūtu ievērojusi šo termiņu. Dienestam nebija pamata aprēķināt nokavējuma naudu par periodu no muitas deklarācijas iesniegšanas līdz audita uzsākšanai. Tādēļ Lēmums daļā par aprēķināto nokavējuma naudu ir atceļams.

[3.20] Ar Lēmumu pieteicējai uzlikts pienākums samaksāt ievedmuitas nodokļa soda naudu 3227,10 latus (50 procentu apmērā no nenomaksātā ievedmuitas nodokļa pamatparāda), galīgā antidempinga maksājuma soda naudu 1057,56 latus (30 procentu apmērā no nenomaksātā galīgā antidempinga maksājuma) un pievienotās vērtības nodokļa soda naudu 2273,42 latus (30 procentu apmērā no nenomaksātā pievienotās vērtības nodokļa pamatparāda).

Dienests pienākumu samaksāt soda naudu pamatojis ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo daļu.

Augstākā tiesa, tulkojot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo daļu, atzinusi, ka papildu nodokļa aprēķināšana un soda naudas piemērošana ir vērtējama atsevišķi. Papildu nodokļa summa (nolūkā, lai valsts budžetā tiktu iemaksāta pareizā nodokļa summa) ir aprēķināma arī tad, ja tiek konstatēta objektīva nepareizība muitas vērtības noteikšanā vai nodokļa likmes piemērošanā, arī nepastāvot deklarētāja vainai. Taču soda nauda piemērojama tikai gadījumos, ja konstatēta nodokļa maksātāja vaina (nodoms vai neuzmanība) likuma prasību neievērošanā, jo citādi tiktu pārkāpts samērīguma princips (*sk. 2008.gada 29.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-65/2008 9.– 10.punktu, 2008.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-89/2008 10.punktu, 2012.gada 28.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2012 14.punktu, 2013.gada 5.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-491/2013 16.punktu*).

Dienests pārsūdzētajā Lēmumā ir norādījis, ka, tā kā nav pilnā apmērā samaksāti muitas maksājumi un pievienotās vērtības nodoklis, administratīvā akta izdošana ir nepieciešama, lai sasniegtu tiesisko mērķi – muitas nodokļa un citu nodokļu nomaksu pilnā apmērā. Tiesa šim apsvērumam piekrita tiktāl, ka patiešām ir nepieciešams noregulēt situāciju tādējādi, ka valsts budžetā nodokļi tiek samaksāti pilnā apmērā. Tomēr šis apsvērums pats par sevi neatbild uz jautājumu, vai konkrētajā gadījumā ir nepieciešams noteikt arī soda naudu.

Tiesa atzina, ka izskatāmajā gadījumā nav konstatējama pieteicējas vaina muitas normatīvo aktu pārkāpšanā, ciktāl pārkāpums attiecas uz

nepamatotu preferenciālā tarifa piemērošanu pieteicējas deklarētajām precēm (muitas deklarācija Nr.0210/8-609308), jo pieteicēja, deklarējot strīdus preces un piemērojot samazinātu muitas nodokļa likmi, ir pamatojusies uz Kambodžas kompetentās iestādes izsniegtu A formas sertifikātu, kura autentiskumu pieteicējai nebija pamata apšaubīt. Šī sertifikāta autentiskumu sākotnēji neapšaubīja arī dienests. Tikai vēlāk Biroja veiktajā pārbaudē atklājās tādi fakti, kas ļāva apšaubīt preču preferenciālo izcelsmi. Šos faktus strīdus preču deklarēšanas brīdī pieteicēja, pat ievērojot pienācīgu rūpību, nevarēja un tai arī nevajadzēja atklāt. Lai arī sākotnēji izsniegta preces izcelsmes apliecinājuma derīgums nav neapstrīdams un lai arī tirgus dalībniekiem neapšaubāmi ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātos pret vēlākas piedziņas risku, tomēr tiesa atzina, ka šie apsvērumi ir ņemami vērā, nosakot nodokļu maksājumus, nevis nosakot pienākumu samaksāt soda naudu.
Līdz ar to tiesa atzina, ka soda naudas noteikšana saistībā ar nepamatotu preferenciālā tarifa piemērošanu konkrētajā gadījumā ir nesamērīga, tādēļ Lēmums daļā par ievedmuitas nodoklim piemēroto soda naudu 1637,34 latiem (50 procentu apmērā no ievedmuitas nodokļa pamatparāda 3274,67 latiem) un pievienotās vērtības nodokļa soda naudu 176,83 latiem (30 procentu apmērā no pievienotās vērtības nodokļa pamatparāda 589,44 latiem) ir atceļams.

[3.21] Vienlaikus tiesa atzina, ka attiecībā uz pieteicējas pieļautajiem pārējiem muitas normatīvo aktu pārkāpumiem ir konstatējama pieteicējas vaina vismaz neuzmanības formā, jo pieteicējai, nepamatoti preču muitas vērtībā neiekļaujot licences maksājumus, kā arī ar pievienotās vērtības nodokli apliekamajā vērtībā neiekļaujot visus pakalpojumus un neveicot korekcijas preču muitas vērtībā attiecībā uz faktiskajām preču transportēšanas izmaksām, bija jāapzinās, ka tiek izdarīti muitas normatīvo aktu pārkāpumi, kas ir pamats soda naudas piemērošanai. Tādēļ Lēmums par soda naudas piemērošanu pārējā daļā ir pamatots.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.novembra spriedumu daļā, ar kuru apmierināts pieteicējas pieteikums, dienests iesniedza apelācijas sūdzību, kurā atsaucas uz Eiropas Komisijas vēstulē Finanšu ministrijai sniegto viedokli par nokavējuma naudas piemērošanas nosacījumiem, un uzskata, ka minēto maksājumu noteikšanā jāpiemēro likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 35.panta pirmo daļu un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro un trešo daļu, 32.panta pirmo, otro un trešo daļu.

Eksportētājas valsts izsniegtā preces izcelsmes apliecinājuma derīgums nav neapstrīdams, līdz ar to nodokļu maksājumi ir uzskatāmi par daļu no parastā tirdzniecības riska, kas jāuzņemas komersantam. Tā kā pieteicējai noteiktie maksājumi nav uzskatāmi par īpašu situāciju, un izskatāmajā gadījumā ir konstatējama pieteicējas vaina, kas izpaudusies kā neuzmanība likuma prasību neievērošanā, pieteicējai ir pienākums samaksāt budžetā nokavējuma naudu un soda naudu.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.novembra spriedumu daļā, ar kuru noraidīts pieteikums, pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā nepiekrīt pirmās instances tiesas motivācijai un papildus pieteikumā minētajam norāda turpmāko.

[5.1] Tiesa nepamatoti spriedumā norādījusi, ka uz tiesas sēdi bija ieradusies pieteicējas pārstāve, jo tiesas sēdē, kurā lieta tika izskatīta pēc būtības, pieteicējas pārstāve nepiedalījās. Līdz ar to tiesa nebija uzklausījusi pieteicējas pārstāves paskaidrojumus, un sprieduma 6.punkts nav patiess.

[5.2] Pieteicēja apelācijas sūdzībā atsaucas uz Eiropas Komisijas 2012.gada 30.novembra lēmumu C(2012)8694, kurā ir vērtēta Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunkta piemērošana Somijas uzņēmumam darījumos ar Kambodžas uzņēmumu saistībā ar velosipēdu importu un ar kuru atzīts, ka importa nodevas šādos darījumos nav iegrāmatojamas (*lietas 4.sējuma 82. – 90.lapa*).

Pieteicēja atsaucas arī uz Hamburgas ostas galvenās muitas pārvaldes 2013.gada 3.oktobra lēmumu (*lietas 4.sējuma 91. – 96.lapa*), ar kuru kompānijai *Felt GmbH* tika atlaisti muitas nodokļi.

[5.3] Pieteicēja nepiekrīt pirmās instances tiesas vērtējumam saistībā ar Licences līguma piemērošanu, kurā, pieteicējas ieskatā, nav ietverta vienošanās par licencēto zīmola preču iegādes un tirdzniecības nosacījumiem.
Pieteicēja arī norāda, ka rēķinos Nr.0229/7-626222, Nr.0210/8-601704, Nr.0210/8-602294, Nr.0210/8-607227, Nr.0210/8-602295 par Hi-Tec apavu iegādi no Ķīnas uzņēmumiem nav norādīta ne licenču maksa, ne arī honorāru maksa, savukārt rēķinā Nr.0229/7-6262223 ir norādīts honorāra maksājums, kurš ir jāmaksā saskaņā ar Licences līguma noteikto.

[6] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka dienesta apelācijas sūdzība ir pamatota, pieteicējas apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[8] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.novembra spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs (izņemot šā sprieduma [3.19] un [3.20] punktu) un pilnībā pietiekams, tādēļ, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai minētajā daļā un to neatkārto.

[9] Pieteicēja pieteikumam tiesai bija pievienojusi saraksti ar kompānijas *Felt GmbH* pārstāvi, kurš dalījās ar pieteicēju pieredzē aizsardzības stratēģijas īstenošanā pret muitas iestādi saistībā ar ievedmuitas nodokļa noteikšanu par no Kambodžas uzņēmumiem ievestajiem velosipēdiem (*lietas 1.sējuma 144.lapa*), un pieteicēja apelācijas sūdzībā papildus atsaucas arī uz Hamburgas ostas galvenās muitas pārvaldes 2013.gada 3.oktobra lēmumu (*lietas 4.sējuma 91. – 96.lapa*), ar kuru kompānijai *Felt GmbH* tika atlaisti muitas nodokļi, tādējādi uzskatot, ka ar Lēmumu noteiktais ievedmuitas nodoklis arī no pieteicējas nebūtu iekasējams.
Izvērtējot pieteicējas izvirzītā argumenta pamatotību, apgabaltiesa konstatē, ka sarakstē ar kompānijas *Felt GmbH* pārstāvi minētais Ungārijas muitas iestādes 2010.gada 18.marta pieprasījums un Kambodžas Tirdzniecības ministrijas 2010.gada 6.jūlija atbilde (*lietas 1.sējuma 140.–143.lapa*) sniegta par cita Kambodžas uzņēmuma (*Atlantic Cycle Co. Ltd*) ražoto produkciju un konkrēto A formas sertifikātu, kas izskatāmajā gadījumā ir atšķirīgs.
Tā kā Biroja 2009.gada 27.novembra Misijas ziņojumā ir secināts, ka pārbaudītu Kambodžas uzņēmumu (tostarp arī *Bestway Industrial Co., Ltd*) sagatavotie izmaksu sadalījumi, kas bija par pamatu A formas sertifikātu izsniegšanai, bija nepareizi, abu uzņēmumu izsniegtās vispārējo preferenču sistēmas A veidlapas uzskatāmas par nederīgām.

Birojs Misijas ziņojumā par laiku no 2007.gada janvāra līdz 2009.gada septembrim aprēķināja kopējo importa vērtību (vairāk nekā 116 miljonu *euro* apmērā) un aicināja dalībvalstis ierosināt administratīvo nodokļu atgūšanas procesu Muitas kodeksa 221.panta 3.punktā noteiktajā termiņā. To ievērojot, neapstiprinās pieteicējas viedoklis, ka dalībvalstīm pašām, bez nodokļu maksātāja iesniegta argumentēta atmaksāšanas vai atlaišanas pieteikuma un pierādījumiem, kas var apliecināt īpašu situāciju tādu apstākļu dēļ, kuros attiecīgajai personai nevar piedēvēt ļaunprātību vai acīmredzamu nolaidību, būtu bijis jāierosina attiecīgie procesi. Tas nozīmē, ka par to, ka Eiropas Komisijas 2012.gada 30.novembra lēmumā C(2012)8694 minētie

apstākļi ir līdzvērtīgi pieteicējas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, jāziņo un pierādījumi jāiesniedz pašai pieteicējai. Kā pamatoti atzina pirmās instances tiesa, kamēr vien nav pierādīts pretējais, ir pamatots dienesta secinājums, ka preferenciālais tarifs VAD IMA Nr.0210/8-609308 minētajām precēm piemērots nepamatoti. Kā tika konstatēts iepriekš, Birojs ir aicinājis dalībvalstis ierosināt administratīvo nodokļu atgūšanas procesus, nevis nodokļu atlaišanas procesus, jo apdraudēto pašu resursu summa tika prognozēta 16 miljonu *euro* apmērā. Savukārt Eiropas Komisija 2012.gada 30.novembra lēmuma C(2012)8694 33.punktā noteikusi gadījumus, kad dalībvalstis var neveikt nodokļu iegrāmatošanu saistībā ar divriteņu ieviešanu no Kambodžas uzņēmumiem, un to starpā minēts nodokļu maksātāja pieprasījums.

Arī Hamburgas ostas galvenās muitas pārvaldes 2013.gada 3.oktobra lēmumā, ar kuru kompānijai *Felt GmbH* atlaisti muitas nodokļi, noteikto apgabaltiesai nav pamata saistīt ar pieteicējas VAD IMA Nr.0210/8-609308 minētajām precēm (divriteņu modeļi 920, 924, 926), kaut gan pieteicēja tās importēja ar *Felt GmbH* starpniecību. Minētajā lēmumā nav norādīts, kurā pārbaudes lietā *Felt GmbH* muitas nodokļi tika atlaisti.

Kā izriet no Eiropas Komisijas 2012.gada 30.novembra lēmuma C(2012)8694 23.punkta, Kambodžas iestādes atzina, ka gadījumā, ja būtu ievērota pareiza kārtība, ne visi divriteņu modeļi būtu kvalificējušies A veidlapas sertifikātiem. Tas nozīmē, ka apstāklis, vai pieteicējas importēto divriteņu modeļi 920, 924, 926 būtu kvalificējušies A veidlapas sertifikātiem, ja būtu ievērota A sertifikātu izsniegšanas kārtība, ir jāpierāda pieteicējai vai pieteicējas sadarbības partnerim – kompānijai *Felt GmbH*, ar kura starpniecību tika iegādāti divriteņi. No pieteicējas sarakstes ar šo kompāniju neizriet, ka minētā kompānija būtu sazinājusies ar Kambodžas uzņēmumu, lai precizētu divriteņu izcelsmes noteikumus.

[10] Pieteicēja apelācijas sūdzībā argumentē, ka pirmās instances tiesa nepamatoti spriedumā ir ierakstījusi, ka uz tiesas sēdi bija ieradusies pieteicējas pārstāve, kura uz to tiesas sēdi, kurā lieta tika izskatīta pēc būtības, ieradusies nebija.

Izvērtējot pieteicējas izvirzītā argumenta pamatotību, apgabaltiesa konstatē, ka Administratīvā procesa likuma 251.panta trešajā daļā ir noteikts, ka sprieduma ievaddaļā norāda, ka spriedums taisīts Latvijas tautas vārdā, kā arī sprieduma taisīšanas vietu un laiku, tās tiesas nosaukumu, kura taisījusi spriedumu, tiesas sastāvu, administratīvā procesa dalībniekus un pieteikuma priekšmetu, kā arī to, kādā procesā (rakstveida vai mutvārdu) lieta izskatīta.

Ievērojot, ka pieteicējas pārstāve piedalījās tiesas sēdēs, kurās tika skatīta konkrētā lieta un sniedza paskaidrojumu (*2013.gada 19.septembrī, lietas 2.sējuma 222.lapa*), kā arī to, ka likums neparedz, ka spriedumā jānorāda tikai tās personas, kuras piedalījās tiesas sēdē, kurā tika pabeigta lietas izskatīšana pēc būtības, atzīstams, ka pirmās instances tiesa sprieduma ievaddaļas noformējumā nav pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 251.panta trešo daļu. Nav konstatēta neatbilstība arī norādē tiesas sēdes 2013.gada 7.novembra protokolā par to, ka pieteicējas pārstāve lietā sniegusi detalizētus paskaidrojumus (*lietas 4.sējuma 14.lapa*).

[11] Saistībā ar pieteicējas iebildumiem par nepareizu Licences līguma noteikumu interpretāciju, apgabaltiesa nekonstatē, ka dienests un pirmās instances tiesa būtu nepareizi interpretējuši minētā līguma nosacījumus. Tas, ka sākotnēji pieņemtā lēmuma pamatojumā dienests atsaucās uz licences maksu procentuālajā izteiksmē, kas noteikta līguma pielikuma 7.punktā, bet minot šā līguma 7.punktu, ir uzskatāma par pārrakstīšanās kļūdu, nevis nepareizu līguma nosacījumu interpretāciju. Muitas audita laikā pieteicēja tika aicināta iesniegt aprēķinus, atskaites un citus dokumentus, kas saistīti ar licences maksājumiem atbilstoši Licences līguma noteikumiem, bet pieteicēja uz to nav atsaukusies. Tādējādi dienests, ievērojot Muitas kodeksa 32.panta 1.punkta „c" apakšpunkta nosacījumus, pamatoti koriģēja preču muitas vērtību, pieskaitot šai vērtībai pieteicējas veiktos licences maksājumus. Aprēķinus, kas liecinātu par dienesta kļūdu muitas vērtības noteikšanā, pieteicēja nav pievienojusi arī apelācijas sūdzībai.

Attiecībā uz Lēmuma pamatojumu saistībā ar galīgā antidempinga maksājumu korekciju muitas deklarācijās, apgabaltiesa konstatē, ka korekcijas veiktas, ņemot vērā dienesta aprēķinus preču muitas vērtībām saistībā ar licences maksājumiem. Licences līguma 7.4.punktā ir noteikts pienākums maksāt izcelsmes noteikšanas maksu par visām Hi-Tec zīmola precēm. Tāpēc nav pamatots pieteicējas arguments, ka spriedumā minētie darījumi par preču saņemšanu no piegādātājiem Ķīnā, nevis HI-TEC meitas un/vai saistītiem uzņēmumiem nav attiecināmi uz Licences līgumā noteikto, jo atbilstoši Muitas kodeksa īstenošanas regulas 159.pantam honorāru vai licences maksu, kas saistīta ar tiesībām izmantot preču zīmi, faktiski maksātai vai maksājamai cenai pieskaita arī tad, ja pircējam nav brīvas izvēles attiecīgās preces iegādāties no citiem piegādātājiem, kas nav saistīti ar pārdevēju.

[12] Uz pieteicējas argumentu, ka 2007.gada 31.oktobra rēķinā Nr.0229/7-6262223 (te ir konstatējama pieteicējas kļūda, jo 2007.gada 31.oktobra rēķinam ir Nr.0229/7-626222 (*lietas 2.sējuma 102.lapa*)) ir norādīts honorāra maksājums, kurš ir jāmaksā saskaņā ar Licences līguma noteikto, apgabaltiesa konstatē, ka dienests, aprēķinot nodokļus par šajā rēķinā ierakstīto darījumu, ir ņēmis vērā pieteicējas datus par honorāra maksājumam veikto aprēķinu (*lietas 1.sējuma 54.lapa*).

[13] Pieteicēja apelācijas sūdzībā argumentē, ka pirmās instances tiesas spriedumā ir norādīts, ka izejvielu izcelsme tika apliecināta ar B un D formas izcelsmes apliecībām, kuru izmantošana saskaņā ar normatīvajiem aktiem nav paredzēta, taču pieteicējai nav saprotams, kas ir B un D formas izcelsmes apliecības.

Apgabaltiesa konstatē, ka Misijas ziņojuma 3.1.1.punktā ir sniegta informācija, ka Kambodžas iestādes informējušās Biroju, ka rezerves daļu, kuru izcelsme ir ASEAN valstīs, biežāk apstiprina B un D veidlapu izcelsmes sertifikāti. Taču Birojs misijas laikā informējis Kambodžas iestādes, ka B un D veidlapas nav pieņemams izcelsmes pierādījums un tās nevar būt par pamatu A veidlapas sertifikātu izsniegšanai. Šāds secinājums tika ietverts arī dienesta Muitas auditu pārvaldes 2010.gada 3.septembra lēmumā Nr.26.1/45467. Ievērojot, ka minētais dienesta lēmums atstāts negrozīts ar Lēmumu, pirmās instances tiesas sprieduma 2.1.punktā ietvertais atreferējums attiecināms uz dienesta Lēmuma pamatojumu.

Minētā informācija ir ietverta arī kompānijas *Felt GmbH* 2010.gada 8.februāra vēstulē pieteicējai (*lietas 1.sējuma 137.–138.lapa*), līdz ar to nevietā ir pieteicējas neizpratne par pirmās instances tiesas spriedumā minētajiem apstākļiem.

[14] Pirmās instances tiesa atzina, ka soda naudas noteikšana saistībā ar nepamatotu preferenciālā tarifa piemērošanu konkrētajā gadījumā ir nesamērīga, tādēļ Lēmums daļā par ievedmuitas nodoklim piemēroto soda naudu 1637,34 latiem (50 procentu apmērā no ievedmuitas nodokļa pamatparāda 3274,67 latiem) un pievienotās vērtības nodokļa soda naudu 176,83 latiem (30 procentu apmērā no pievienotās vērtības nodokļa pamatparāda 589,44 latiem) ir atceļams.

Apgabaltiesa šādam secinājumam nepiekrīt un uzskata, ka Lēmums daļā par pieteicējai noteikto pienākumu samaksāt soda naudu ievedmuitas nodoklim 1637,34 latu apmērā un soda naudu pievienotās vērtības nodoklim 176,83 latu apmērā ir pamatots.

Administratīvo tiesu judikatūrā nostiprināta atziņa, ka, vērtējot Lēmumu daļā par soda naudas noteikšanu, ir svarīgi konstatēt, vai soda nauda uzlikta saskaņā ar likumu un vai soda naudas uzlikšana sasniedz noteiktu mērķi.

Kā atzīts administratīvo tiesu praksē, soda naudas mērķis ir panākt, lai nodokļu maksātāji pildītu savus pienākumus nodokļu jomā, kā arī sodīt pārkāpējus. Tādējādi soda naudas ir paredzētas kā līdzeklis, kas nodrošina, lai valsts atbilstoši attiecīgajiem likumiem saņemtu nodokļus (*sk. Augstākās tiesas 2006.gada 7.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-410 9.2.-9.4.punktu*).

Izskatāmajā gadījumā soda nauda ir noteikta saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo, otro un trešo daļu.

Ievērojot, ka pieteicēja lietā nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprina to, ka preferenciālais tarifs strīdus precēm piemērots pamatoti, konstatējama pieteicējas vaina likuma prasību neievērošanā vismaz neuzmanības formā. Tā kā nepamatota preferenciālā tarifa piemērošana rada budžetā maksājamās nodokļu summas nepamatotu samazinājumu, un tādējādi nodokļu maksātājs nepilda savu pienākumu un budžetā netiek iemaksāti nodokļi, soda naudas piemērošana konkrētajā gadījumā ir tiesiska un pamatota. Apgabaltiesa nekonstatē soda naudas nesamērību ar pieteicēja pieļauto tiesību normu neievērošanu, kā arī to, ka, nosakot soda naudu, pret pieteicēju būtu pieļauta atšķirīga attieksme salīdzinājumā ar citiem nodokļu maksātājiem lietās ar līdzīgiem apstākļiem (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas spriedumu lietā Nr. A420543512*).

[15] Ar Lēmumu pieteicējai uzlikts pienākums samaksāt arī nokavējuma naudu 2479,27 latus par ievedmuitas nodokli, 1215,24 latus par galīgā antidempinga maksājumiem un 2732,61 latus par pievienotās vērtības nodokli.

Nokavējuma naudas aprēķinu iestāde pamatojusi ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro daļu un 32.panta pirmo un astoto daļu.

Augstākā tiesa 2014.gada 25.marta spriedumā lietā Nr.SKA-0041-14, atsaucoties uz Muitas kodeksa 201.panta 1.punkta „a" apakšpunktu un 2.punktu, 221.panta 1.punktu, 222.panta 1.punkta „a" apakšpunktu, 232.panta 1.punkta „b" apakšpunktu, Eiropas Savienības Tiesas judikatūru (lieta C-546/09 un C-91/02), atzina, ka pienākums maksāt nokavējuma naudu par laikposmu no muitas parāda rašanās brīža līdz iestādes lēmuma pieņemšanai pastāv tikai tad, ja tas paredzēts dalībvalsts tiesībās.

Savukārt, atsaucoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 1. un 2.punktu, 29.panta otro daļu un 32.panta pirmo daļu (redakcijā, kas ir spēkā kopš 2007.gada 1.janvāra) un 32.panta astoto daļu, Augstākā tiesa secināja, ka nokavējuma nauda ir procentu maksājums, kurš maksājams no laikā nenomaksātā pamatparāda par katru nokavēto dienu, līdz tikuši samaksāti visi maksājumi vai ticis uzsākts audits. Tādējādi pienākums maksāt nokavējuma naudu rodas līdz ar nodokļa pamatparāda nomaksas nokavējuma pirmo dienu.

No minētā tālāk izriet, ka likumā „Par nodokļiem un nodevām" ir paredzēts nodokļu maksātāja pienākums maksāt nokavējuma naudu par laikposmu no pamatparāda rašanās brīža līdz iestādes lēmuma pieņemšanai – tostarp muitas parāda gadījumā (*sk. Augstākās tiesas 2014.gada 25.marta sprieduma lietā Nr.SKA-0041-14 9. un 10.punktu*).

Izskatāmajā gadījumā nokavējuma nauda noteikta, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro daļu un 32.panta pirmo daļu, un aprēķināta sākot ar nākamo dienu pēc attiecīgās deklarācijas iesniegšanas līdz muitas audita uzsākšanai.

Ievērojot Lēmumā minēto likuma „Par nodokļiem un nodevām" normu, kas attiecināmas uz nokavējuma naudas aprēķinu, regulējumu un Augstākās tiesas interpretāciju saistībā ar šīm tiesību normām, apgabaltiesa atzīst, ka dienests pamatoti ir aprēķinājis nokavējuma naudu pieteicējai, un Lēmums šajā daļā ir tiesisks un pamatots.

[16] Atbildes uz citiem pieteicējas apelācijas instancē izteiktajiem argumentiem rodamas pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumā, kuram apgabaltiesa ir pievienojusies.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt SIA „Aqua Pro" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2010.gada 3.novembra lēmuma Nr.22.4.6/57282 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente (personiskais paraksts) I.Kaļiņina

Tiesnese (personiskais paraksts) S.Liniņa

Tiesnese (personiskais paraksts) U.Mihailova

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese I.Kaļiņina
Rīgā 2015.gada 7.maijā